

FRANJO ČIČEK:

PRIGODE PALČKA BOBKKA

V ločju nad velikim ribnikom sta Bobek in škorček zagledala jato ptičev, ki so imeli ravno burno zborovanje in je velika večina bila za to, da se dvignejo proti jugu. Naposled je sprejela tudi opozicija ta predlog in soglasno ter z velikim vriščem se je dvignil ves parlament v zrak ter zavil proti jugu.

»Pridruživa se jim,« predlaga Bobek, »oni poznajo bolje pot kakor midva.«

Škorček se je strinjal in lepo sledil jati, ki je zavijala zdaj sem zdaj tja.

Spotoma so se pridružili še novi romarji in znanci so se pozdravljali z velikim klepetanjem in blebetanjem.

Naenkrat začuti Bobek silen sunek in preden se je zavedel, kaj naj pomeni to, je zletel s škorca v velikem loku naravnost v živo mejo. Padel je na listje in se strkljai z njega v travo. Hitro se je postavil na noge in gledal, kje bi bil škorček.

Daleč na obzorju je še zapazil jato ptičev, ki pa je postajala vedno manjša in manjša ter mu je naposled izginila izpred oči. Strašno se je čudil Bobek. In kaj je bilo? Njegov dobri škorček se je spotoma zadel v brzovavno žico. Kar posvetilo se mu je pred očmi in skoraj bi bil padel na tla. Vendar se je z vsemi močmi obdržal v zraku, da ne izgubi tovarišev. Da je pri sunku izgubil svojega prijateljčka Bobka, se mu še sanjalo ni. Šele na noč, ko se je armada škorcev spu-

stila v ločje k počitku, je opazil, da nima več svojega jezdeca palčka Bobka. Hudo mu je bilo žal, lahko si mislite, ali kje naj ga išče? Tako je škorček odletel na jug z žalostnim srcem in brez Bobka.

Naš Bobek pa je stal v travi. Vtahnil je prst v usta. Na jok mu je šlo. Kaj sedaj? Kje je njegov domek? Še nikoli ni bil tako daleč od njega kakor sedaj. Od same žalosti je počenil v travo in tiho jokal. Kako neki, da je padel s škorčka in da ga ni tovariš iskal. Vse mu je bila zagonetka. Naenkrat zašumi trava. Bobek se potuhne. Priplazi se lisica in išče sled za jerebico. Tik Bobka se ustavi in voha na vse strani. Njen košati rep niha sem ter tja in naenkrat ga položi ravno preko palčka. Pa se Bobek hitro prime za dlako in skrije v repu.

»Lisica je doma v gozdu,« si misli, »pa bo šla v gozd in jaz z njo. Tam bomo pa že videli, kako in kaj.«

Res, lisica je kmalu zasledila spet jerebico. Čisto rahlo se je plazila dalje, smrček tik pri tleh. Nenadoma je skočila in zagrabila. Joj, jerebica! Zdaj pa zbogom ta svet! Hitro kakor le zna lisica, je odbrzela z jerebico v gozd. Da nosi v repu palčka, ji še na um ni prišlo.

Globoko v gozdu je položila jerebico na tla in pogledala ter povohala na vse strani. Nekaj ji je bilo sumljivo. Pa je pustila jerebico in jo v naglem diru mahnila proti lisičini. Tedaj je počil strel. Lisico je vrglo vznak in milo je zajavkala. Njen lepi smrček je postal krvav.

»Lovec jo je,« si misli Bobek ter leze iz repa. Pa zagleda velikega lovskega psa, ki teče k lisici, da jo ponese svojemu gospodarju.

»Jojmine, če me dobi pes,« zastoka Bobek in skoči v mišjo luknjo. Pes pobere lisico in se vrne k lovcu, ki je ogledoval jerebico.

zimo? Ostani pri meni. Pomagal mi boš spraviti pridelke v klet, da bova imela pozimi kaj jesti, in sobo boš pospravil. Na spomlad pa, če je božja volja, grem s tabo, da poiščeva tvoj domek. Moj brat je odvetnik v črni šumi. On bo že kaj vedel. Na njega se obrnem.«

»To je lovska sreča,« pravi, »dve muhi na en udarec.« Pa zadovoljen koraka domov.

Bobek je tičal v luknji in je kaj kmalu spoznal, da ni v mišji. Kajti bila je prevelika. Tačas pa ga je že tudi nekaj pičilo v hrbet in ko se je obrnil, je zagledal ježa.

»Dober dan, boter jež,« je pozdravil in dvignil čepico. »Oprostite! Pred psom sem se skrčil. Domek iščem.« Pa je od konca do kraja pripovedoval svoje prigode in se je zasmilil ježu.

»O tvojem domu in o Skakalčevih mi ni ničesar znanega,« pravi jež in ga pelje v sobo. »Vsaj v tem gozdu jih ni. V davnih časih so sicer živeli tudi tukaj palčki, pa so se izselili. Tako mi je pravil včasih moj stari oče, ki je videl dosti sveta. Sicer pa, kam hočeš sedaj na

Bobek bi bil najraje objel botra ježa, da ni imel bodic. Tako pa se je samo iskreno zahvalil in z veseljem sprejel ponudbo.

Že drugi dan sta šla z ježem po steljo za posteljo. Ježek se je postavil in Bobek je nakladal na njegove bodice listja, da je bilo veselje. Toliko mu ga je nagrmdil, da je jež komaj nesel. Ravno tako sta nanosila polno kaščo hrušk in drugega sadja.

Zapadel je sneg in pritisnila je starka zima.

»Takole, zdaj bom pa malo zadremal,« je rekel boter jež in se zvil v klobčič ter zasmrčal. Bobek si je dal opravka v kuhinji, pometal je sobe in pred vhodom je napravil gaz. Kadar je snežilo, je v lonček lovil snežinke, jih raztapljal in kuhaj zajtrk.

Nestrpno je čakal spomladi, ko ga bo boter jež spravil domov. Vsak dan je hodil gledat, če bo že kmalu konec snega in če že silijo zvončki iz zemlje.

Res, nekega jutra zapazi, da leži sneg le še tu pa tam in pri izvirkcu je pognal prvi zvonček. Vesel teče Bobek domov po motiko, da ga izruje in pokaže botru, češ, zime je konec, spomlad je tu in sedaj lahko greva. Kopal je Bobek, da mu je znoj lil s čela, in si dal opraviti z zvončkom.

Je privozil mimo grajski hlapec drva in zapazil palčka pri zvončku.

»Hentana reč,« pravi hlapec. »Kdor najde palčka, najde srečo. Tako so mi pravili rajna mati, Bog jim daj mir in pokoj!«

Bobek je brckal nekaj z motiko in kričal, da se ne pusti prijeti. Ali hlapec se je malo zmenil za to. Prijel je Bobka in si ga vtaknil v žep.

»Pustite me! Lepo prosim!« je vpil Bobek v žepu in razlagal hlapcu svoje dogodivščine.

»Boter jež mi bo pokazal pot domov. Lepo prosim!«

»Prazna reč,« ugovarja hlapec. »Kako ti bo jež kazal pot. Tak zaspancec lenuharski. Nič se ne boj. Pri nas v graščini se ti bo dobro godilo. Le priden bodi! Če boš lepo

ubogal, bom sam stopil kako nedeljo, ko sem prost, k tvojim staršem in jim povedal, da služiš v graščini in da se ti dobro godi.«

Hočeš nočeš se je Bobek moral vdati v svojo usodo in tako je prišel v grajski hlev. Da se ne bi kje izgubil ali da ga ne pohodijo, ga je vtaknil hlapec velikemu volu v uho. Tisto noč so nameravali ukrasti tatovi pitanega grajskega vola. Vse je spalo in narahlo so odprli hlevska vrata, da odženejo vola. Že so ga odpeli, kar se zbudi Bobek v ušesu. Strašno prične kričati in klicati vse svetnike na pomoč. Da ste videli tate! Kakor šiba na vodi so se tresli. Vol govori in kriči. Ali ni to kazen božja za njihove hudobije in pregrehe? Da dela ta peklenski vik in krik palček v ušesu, se jim še sanjalo ni. Pustili so vola na sredi hleva in jo ucvrli skozi vrata, kar so jih nesle pete.

Vsa graščina je bila pokoncu.

»Prav je rekla moja mati,« se hvali hlapec, »da palček prinaša srečo.« In jo je res prinesel. Kajti hlapec je bil takoj povišan v nadhlapca. Bobka pa je oskrbnik povabil na svoj dom, češ, jutri imamo koline in bo zanj napravil posebno, prav majhno klobaso. Tega si Bobek ni dal dvakrat reči.

(Dalje prihodnjič.)

Krtek se je zbudil . . .

Striček krt je dolgo spal v svoji vili pod zemljo. Ondan je pogledal ven: „Saj pomlad že menda bo!“

Pipico si je prižgal, palico je v roko vzel, pa odšel je na sprehod, ves zaspan še, a vesel.

Sončece mu dobro de, od ugodja kar miži, in kožušček črni se ko baržun mu spet blišči.

„Jutri delati začnem: kopal bom in grebel, ril ter z rastlin in korenin se škodljivci bom boril!“